

Rozhodnutie

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako disciplinárny súd v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kučeru a sudcov JUDr. Anny Pikulovej a JUDr. Márie Piusovej o návrhu Súdnej rady Slovenskej republiky na začatie disciplinárneho konania zo dňa 28. 1. 2003 a postúpenej veci Prezídia Policajného zboru Slovenskej republiky zo dňa 16. 8. 2005 proti JUDr. A [redacted] M [redacted] sudcovi Krajského súdu v B [redacted] B [redacted] na ústnom pojednávaní konanom 29. 3. 2006 takto

rozhodol:

JUDr. A [redacted] M [redacted] nar. [redacted] sudca Krajského súdu v B [redacted] B [redacted] trvale bytom [redacted]

uznáva sa za vinného

zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov, ktorého sa dopustil tak, že

ako zákonný sudca Krajského súdu v B [redacted] B [redacted] v konkurznej veci úpadcu [redacted], a. s. Ž [redacted] vedenej na Krajskom súde v B [redacted] B [redacted] pod sp. zn. 51-14 K 395/97, po tom, čo členovia veriteľského výboru [redacted] spol. s r. o. B [redacted] a [redacted] spol. s r. o. dňa 6. novembra 2002 vzniesli voči nemu námietku zaujatosti (§ 14 ods. 1 O. s. p.), ktorú dňa 8. novembra 2002 doplnili, nepostupoval v zmysle § 15 ods. 1 O. s. p., ani nepredložil vec na rozhodnutie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (§ 16 ods. 1 O. s. p.) a napriek vznesenej námietke zaujatosti konal ďalej vo veci a robil závažné procesné úkony, ktoré nemali v zmysle § 15 ods. 1 O. s. p. povahu neodkladnosti, a to tým, že

- dňa 11. novembra 2002 vykonal prieskumné pojednávanie a schôdzu veriteľov, na ktorej po pripomenutí námietky zaujatosti voči jeho osobe v zápisnici konštatoval „že po vykonaní neodkladných úkonov predloží spis spolu s vyjadrením k obsahu námietky zaujatosti na rozhodnutie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky“, ale i napriek tomu na tejto schôdzi stanovil termín ďalšej schôdze veriteľov na 4. decembra 2002, o čom vyhotovil uznesenie zo 14. novembra 2002, v ktorom stanovil konkrétny program,
- uznesením zo 14. novembra 2002 zbavil funkcie správcu konkurznej podstaty JUDr. I. K. a osobitného správcu JUDr. I. Č. a určil nového správcu JUDr. E. V.
- 4. decembra 2002 vykonal prieskumné konanie a schôdzu veriteľov napriek tomu, že právny zástupca veriteľov Mgr. K. za veriteľov, ktorí vzniesli námietku zaujatosti, na námietke trval a až po vykonaní tohto konania znovu v zápisnici konštatoval, že spis predloží „príslušnému orgánu“,
- pričom ku dňu 10. januára 2003, kedy do spisu nahliadli členovia Súdnej rady Slovenskej republiky JUDr. J. D. a JUDr. J. S. sa ako sudca nevyjadril k vznesenej námietke zaujatosti ani nepripravil predkladaciu správu pre Najvyšší súd Slovenskej republiky, vyjadrenie k námietke vyhotovil až 27. januára 2003,

a v dôsledku uvedených neoprávnene vykonávaných procesných úkonov nebol spis predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky viac ako dva mesiace od vznesenia námietky zaujatosti,

t e d a

vedome porušil povinnosti sudcu rozhodovať nestranne a nezaujato.

Za toto závažné disciplinárne previnenie sa mu podľa § 117 ods. 3 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov ukladá disciplinárne opatrenie

preloženie sudcu JUDr. A. M. na súd nižšieho stupňa.

Podľa § 129 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov
sa JUDr. A. M.

o s l o b o d z u j e

zo skutku,

že 24. 3. 2004 vo veci konkurzu na majetok úpadcu [redacted] š. p. v likvidácii B. B. vydal dve vyhotovenia opatrenia s totožným dátumom /24. 3. 2004/ a totožným číslom konania /č. k. 51-24 K 177/97-1615/ avšak s rozdielnym rozsahom ich výrokovej časti, pričom prvým opatrením dal osobitnému správcovi konkurznej podstaty Ing. P. K., nar. [redacted] bytom [redacted] súhlas na predaj nehnuteľností mimo dražbu, a to vodovodné rozvody 825 metrov a splaškovú kanalizáciu 760 metrov, nachádzajúce sa v bývalom areáli úpadcu – [redacted] kat. úz. B. B. ktoré sa nachádzajú na doterajších parcelách č. 382/1 a č. 378/1 pre kupujúceho [redacted], a. s. B. B. za kúpnu cenu 10 000,- Sk a druhým opatrením dal súhlas na predaj nehnuteľností mimo dražbu, a to vodovodné rozvody 825 metrov a splaškovú kanalizáciu 760 metrov, nachádzajúce sa v bývalom areáli úpadcu – [redacted] kat. úz. B. B. ktoré sa nachádzajú na doterajších parcelách č. 382/1 a č. 378/1 pre kupujúceho [redacted] spoločnosť, a. s. B. B. za kúpnu cenu 10 000,- Sk, nehnuteľnosti nachádzajúce sa v kat. úz. L., pozemky zapísané na LV č. [redacted] parc. č. 6025/1, výmera 102 metrov štvorcových, parc. č. 6025/2, výmera 92 metrov štvorcových, parc. č. 6025/3, výmera 6 metrov štvorcových, parc. č. 6025/4, výmera 11 metrov štvorcových, parc. č. 6025/6, výmera 11 metrov štvorcových, minimálne za 2000,- Sk, byt č. 2 na prvom poschodí a byt č. 29 na VIII. poschodí bytového domu v B. B. [redacted] súpisné číslo [redacted] vrátane spoluvlastníckych podielov na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, ktoré sú zapísané na LV č. [redacted] v kat. úz. [redacted] na parc. č. 399/59, každý byt minimálne za kúpnu cenu 110 000,- Sk, nehnuteľnosti nachádzajúce sa v kat. úz. [redacted] zapísané na LV č. [redacted] parc. č. 378/1, výmera 6503 metrov štvorcových, parc. č. 378/5, výmera 458 metrov štvorcových, parc. č. 378/17, výmera 101 metrov štvorcových, parc. č. 382/1, výmera 13726 metrov štvorcových, parc. č. 382/31, výmera 211 metrov štvorcových, parc. č. 382/32, výmera 194 metrov štvorcových, parc. č. 382/39, výmera 1003 metrov štvorcových, parc. č. 382/50, výmera 207 metrov štvorcových, parc. č. 399/36, výmera 3455 metrov štvorcových, parc. č. 5455/6, výmera 1132 metrov štvorcových, parc. č. 5636/5, výmera 1176 metrov štvorcových, parc. č. 183/1, výmera 27 metrov štvorcových,

parc. č. 183/3, výmera 53 metrov štvorcových, parc. č. 254/2, výmera 257 metrov štvorcových, parc. č. 535/1, výmera 102 metrov štvorcových, parc. č. 535/2, výmera 79 metrov štvorcových, parc. č. 586/2, výmera 170 metrov štvorcových, nehnuteľnosti nachádzajúce sa v kat. úz. [redacted] zapísané na LV č. [redacted] parc. č. 166/6, výmera 277 metrov štvorcových, parc. č. 166/7, výmera 199 metrov štvorcových, parc. č. 166/9, výmera 37 metrov štvorcových, parc. č. 166/10, výmera 9 metrov štvorcových, parc. č. 166/11, výmera 13 metrov štvorcových, parc. č. 166/12, výmera 14 metrov štvorcových, parc. č. 167/1, výmera 19 metrov štvorcových, parc. č. 167/2, výmera 1065 metrov štvorcových, parc. č. 167/3, výmera 17 metrov štvorcových, parc. č. 172, výmera 67 metrov štvorcových, parc. č. 617/11, výmera 337 metrov štvorcových, parc. č. 172, výmera 67 metrov štvorcových, parc. č. 617/11, výmera 337 metrov štvorcových, nehnuteľnosti, nachádzajúce sa v kat. úz. [redacted] zapísané na LV č. [redacted] parc. č. 4950/2, výmera 407 metrov štvorcových, parc. č. 4972/7, výmera 158 metrov štvorcových, parc. č. 4972/8, výmera 97 metrov štvorcových, všetky nehnuteľnosti spolu minimálne za kúpnu cenu 100 000,- Sk.

Z týchto dvoch opatrení doručil osobitnému správcovi konkurznej podstaty Ing. P. [redacted] K. [redacted] len Opatrenie so „širším rozsahom výroku“ a napriek tomu, že osobitný správca konkurznej podstaty mu 24. 3. 2004 odovzdal len zoznam nespeňažených pozemkov v majetku úpadcu a zoznam predbežných záujemcov o ich kúpu ku dňu 24. 3. 2004, konkurzný sudca v odôvodnení opatrenia uviedol nepravdivé údaje v tom, že opatrenie vydáva na návrh osobitného správcu konkurznej podstaty, ktorý považuje predmetné nehnuteľnosti za tzv. zbytkový majetok, ktorého správa a náklady na údržbu sú vysoké a speňažovanie tohto majetku na základe individuálnych záujemcov o jednotlivé vybrané časti majetku je nehospodárny vzhľadom na dĺžku konkurzného konania a prípravu konečnej správy,

konkurzný sudca vo výroku určuje pre jednotlivé časti majetku aj minimálnu kúpnu cenu, ktorá je neprimerane nízka a v prípade predaja za takúto cenu by poškodil práva konkurzných veriteľov,

p r e t o, ž e

skutok nie je disciplinárnym previnením ani závažným disciplinárnym previnením.

O trovách disciplinárneho konania súd rozhodne samostatným rozhodnutím.

O d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ Súdna rada Slovenskej republiky podala návrh na disciplinárne stíhanie sudcu JUDr. A. M. dňa 28. januára 2003 pod č. 1 Ksr 16/03 a dňa 16. augusta 2005 bola doručená na disciplinárny súd trestná vec odovzdaná Prezidiom Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, Odboru boja proti korupcii Stred pod sp. zn. ČVS: PPZ-61/BPK-S-2004.

Disciplinárny súd po preskúmaní oboch disciplinárnych vecí na neverejnom zasadnutí konanom dňa 9. novembra 2005 zistil, že sú tu podmienky spoločného konania, a preto rozhodol o spojení disciplinárnych konaní JUDr. A. M. na spoločné konanie.

Navrhovateľ Súdna rada Slovenskej republiky spáchaný skutok formuloval tak, že JUDr. A. M. sa ho mal dopustiť v podstate na skutkovom základe, uvedenom vo výrokovej časti tohto rozhodnutia pri uznaní viny a tento skutok navrhoval kvalifikovať ako závažné disciplinárne previnenie sudcu podľa § 116 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich.

Na základe tohto návrhu Súdnej rady, ako aj postúpenej veci disciplinárny súd vykonal na ústnom pojednávaní dokazovanie výsluchom disciplinárne stíhaného sudcu, vykonal dokazovanie výsluchom navrhnutých svedkov, prečítal a oboznámil spis Krajského súdu v B. B. sp. zn. 51-24 K 395/97 a súvisiacich listinných dôkazov predložených navrhovateľom aj disciplinárne stíhaným sudcom a dospel ku skutkovému záveru uvedenému vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Keďže disciplinárny súd rozhodol v rámci spojení vecí tak, že pre skutok, ktorý bol postúpený Prezidiom Policajného zboru Slovenskej republiky, oslobodzoval JUDr. M. v odôvodnení sa najprv zaoberá vykonanými dôkazmi a ich právnym posúdením vo vzťahu ku skutku, pre ktorý bol JUDr. A. M. uznaný vinným a v ďalšej časti rozhodnutia sa následne zaoberá skutkom, pre ktorý bol oslobodený JUDr. A. M.

Sudca JUDr. A. M. vo svojich písomných vyjadreniach, v ktorých sa podrobne vyjadroval ku skutku, ktorý bol predmetom návrhu Súdnej rady, vykonal vlastný právny rozbor problematiky konkurzného konania, ako nesporového konania a s poukazom na citované ustanovenie Zákona o konkurze a vyrovnaní a Občianskeho súdneho poriadku uviedol, že konal v súlade so zákonom. Uviedol, že námietka jeho zaujatosti bola podaná účelovo v čase, keď súd už zabezpečil predvolanie 180 veriteľov úpadcu a. s. v Ž. z ktorých kvalifikovaná väčšina sa aj na prieskumné pojednávanie

a schôdzu veriteľov dňa 11. novembra 2002 dostavila. Vzhľadom na obsah schôdze veriteľov bol v jej závere do zápisnice určený termín jej pokračovania. Uviedol, že otázku svojej nezaujatosti neposudzoval sám a navrhovateľ zo žiadnych skutočností takéto tvrdenie nemohol vyvodit'. Všetky úkony, ktoré považoval za neodkladné, preto vykonal skôr, než spis predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie o vznesenej námietke zaujatosti. Preto z dôvodu zabezpečenia objektívnosti očakával podanie správy od nového správcu konkurznej podstaty JUDr. E. V. , pričom odvolaní správcovia JUDr. I. K. a JUDr. I. Č. nerešpektovali súdne rozhodnutie ani zákon, keďže mu súčinnosť neposkytli, a preto v tejto časti priet'ahy zapríčinili sami správcovia. V návrhu na začatie disciplinárneho konania chýba odôvodnenie navrhovaného trestu, nezohľadňuje jeho doterajšiu 16-ročnú prácu sudcu a to, že nikdy nebol disciplinárne stíhaný a naopak vo výsledkoch práce bol vždy kladne hodnotený.

Na ústnom pojednávaní na svoju obhajobu sudca uviedol, že sa nedopustil skutku tak, ako je vyjadrený v návrhu Súdnej rady Slovenskej republiky na začatie disciplinárneho konania. Všetky procesné úkony robil v súlade so zákonom a aplikoval ich tak, aby boli uspokojení veriteľa úpadcu . a. s. v Ž. Vo vzťahu k vznesenej námietke zaujatosti postupoval tiež v súlade s procesnými predpismi, lebo všetky úkony, ktoré vykonal po jej vznesení, považoval za neodkladné. Uviedol, že nepostupoval podľa § 15 ods. 1 O. s. p. preto, lebo sa necítil byť zaujatý. Aj v iných konkurzných veciach boli proti nemu vznesené rovnaké námietky, ale Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol, že nie je vylúčený. K námietke zaujatosti sa vyjadril hneď a bezprostredne po vznesení námietky, nepredložil spis na rozhodnutie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky preto, lebo chcel vykonať také šetrenie vo veci, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky mal skutkové podklady o tom, že správcovia konkurznej podstaty porušili svoje povinnosti. Obe schôdze veriteľov 11. novembra 2002 a 4. decembra 2002 určil na to, aby veriteľa mohli posúdiť prácu správcov. To považoval za neodkladné úkony. Aj rozhodnutie o zbavení správcov ich funkcie zo 14. novembra 2002 bolo vydané s tým cieľom, lebo mal informáciu, že správa vydala výťažok z predaja tretej osobe, nie pre mesto Ž. Keďže predpokladal, že takto sa bude vyvíjať reťaz ďalších okolností, nepredložil spis na rozhodnutie o námietkach zaujatosti nadriadenému súdu, ani v tom čase nenapísal svoje stanovisko k námietke.

Ďalej sa vyjadroval, že nikdy vo svojej práci nedal zámienku, aby bol takto postihnutý. Návrh je preto nedôvodný, účelový a v konečnom dôsledku likvidačný. Hodnotenie pojmu „neodkladný úkon“ z teoretického hľadiska je obtiažne, teoretické stanoviská sa v praxi ťažko uplatňujú, preto pri svojej práci vychádzal zásadne zo zákona a dôsledne sa snažil v konkurze, aby uspokojil všetkých veriteľov. Ďalej pripomenul, že vyjadrenie k námietke zaujatosti mal

pripravené skôr, než ho zaradil do spisu, čakal na správu správcu JUDr. V. [redacted] a až potom konal vo veci ďalej. Navrhol preto, aby bol spod návrhu oslobodený alebo aby bolo konanie zastavené z dôvodu, že uplynula dvojmesačná lehota na podanie návrhu.

V záverečnom návrhu zo dňa 27. 3. 2006 sa ďalej vyjadril, že motívom postupu bolo naplnenie účelu zákona a cieľa konkurzu, čo boli rozhodujúce východiská a dôvody pre vykonanie neodkladných úkonov v konaní. Ďalej poukázal na novelu Zákona o konkurze z 1. augusta 2004, ktorá upravuje postupy o vznesení námietky presne tak, ako postupoval v tejto konkurznej veci. Poukázal aj na svoju osobu, ako sudcu, keďže je nadriadenými veľmi pozitívne hodnotený a na záver dokazovania navrhol, aby ho disciplinárny súd v plnom rozsahu oslobodil, pretože všetky namietané úkony boli plne v kompetencii súdu v rámci jeho rozhodovacej činnosti.

Vo vzťahu k námietke disciplinárne stíhaného sudcu, že podľa § 120 ods. 5 Zákona o sudcoch a prísediacich uplynula dvojmesačná lehota na podanie návrhu, treba v úvode uviesť, že návrh podala Súdna rada Slovenskej republiky na Disciplinárny súd Slovenskej republiky dňa 28. januára 2003 potom, ako členovia súdnej rady JUDr. J. [redacted] a JUDr. J. [redacted] S. [redacted] so súhlasom sudcu nahliadli do spisu dňa 10. januára 2003 a dozvedeli sa o procesnom postupe sudcu v namietanej veci úpadcu [redacted] a. s. Ž. [redacted] Podľa § 120 ods. 5 zákona č. 385/2000 Z. z., teda odo dňa, keď sa orgán oprávnený podať návrh dozvedel o disciplinárnom previnení, podal do dvoch mesiacov – dňa 28. januára 2003 – návrh na začatie disciplinárneho konania.

Z tohto dôvodu podľa § 124 písm. e/ zákona č. 385/2000 Z. z. nezanikla zodpovednosť sudcu za disciplinárne previnenie.

Po vykonanom dokazovaní na ústnom pojednávaní vo vyššie uvedenom rozsahu nemohol disciplinárny súd k podstatnej časti obhajoby sudcu prihliadnuť, lebo vykonané dôkazné prostriedky preukázali, že ako sudca Krajského súdu v B. [redacted] B. [redacted] vedome konal v konkurznej veci úpadcu [redacted] a. s. v Ž. [redacted] vedenej na Krajskom súde v B. [redacted] B. [redacted] pod sp. zn. 51-14 K 395/97 po tom, čo členovia veriteľského výboru [redacted] s. r. o. B. [redacted] a [redacted] s. r. o. B. [redacted] vzniesli voči nemu dňa 6. novembra 2002 námietku zaujatosti, ktorú dňa 8. novembra 2002 doplnili. Disciplinárne stíhaný sudca po vznesení námietky zaujatosti robil vo veci ďalšie úkony bez toho, aby túto skutočnosť neodkladne oznámil predsedovi súdu, resp. aby sa k nej písomne vyjadril a následne spis predložil na rozhodnutie o námietke zaujatosti Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.

Ide o tieto úkony:

- dňa 11. novembra 2002 uskutočnil zvolanú schôdzu veriteľov úpadcu [REDAKOVANÉ], a. s. Ž [REDAKOVANÉ] a to napriek existencii námietky zaujatosti, ktorá mu bola ústne na schôdzi pripomenutá, pričom na záver schôdze stanovil aj ďalší termín schôdze veriteľov na 4. decembra 2002,
- tento záver realizoval uznesením zo dňa 14. novembra 2002, ktorým zvolal ďalšiu schôdzu veriteľov na deň 4. decembra 2002 s programom:
 - správa o stave konania
 - informácia o činnosti veriteľského výboru
 - voľba ďalších členov veriteľského výboru,
- uznesením č. k. 51-24 K 395/97-1370 zo dňa 14. novembra 2002 zbavil funkcie správcu konkurznej podstaty JUDr. I [REDAKOVANÉ] K [REDAKOVANÉ] a funkcie osobitného správcu JUDr. I [REDAKOVANÉ] Č [REDAKOVANÉ] a ustanovil nového správcu konkurznej podstaty JUDr. E [REDAKOVANÉ] V [REDAKOVANÉ] a zrušil ním opatrenie Krajského súdu v B [REDAKOVANÉ] B [REDAKOVANÉ] č. k. 51-14 K 395/97-775 z 11. apríla 2001 v časti týkajúcej sa vydania výťažku pre oddeleného veriteľa [REDAKOVANÉ] s. r. o. vo výške 80 %,
 - dňa 4. decembra 2002 uskutočnil schôdzu veriteľov.

Z týchto procesných úkonov je zrejmé, že disciplinárne stíhaný sudca napriek vznesenej a opakovane pripomínanej námietke zaujatosti, ktorá bola riadne odôvodnená, ďalej vo veci konal a uskutočnil celý rad závažných úkonov, ktoré nemohol považovať za také, ktoré nepripúšťajú odklad v zmysle § 15 ods. 1 O. s. p. Disciplinárne stíhaný sudca neuviedol žiadne podstatné dôvody, ktoré ho viedli k hodnoteniu vykonaných úkonov za „nepripúšťajúce odklad“. Neuviedol žiadny konkrétny následok, ktorý by mohol spôsobiť to, ak by pred rozhodnutím o vznesenej námietke zaujatosti neuskutočnil dňa 11. novembra 2002 a 4. decembra 2002 schôdzu veriteľov a uznesením zo dňa 14. novembra 2002 nezbavil oboch správcov ich funkcií a ustanovil nového správcu a ak by nezrušil v tomto čase rozhodnutie súdu o vydaní výťažku pre oddeleného veriteľa [REDAKOVANÉ] s. r. o.

Podľa § 14 ods. 1 O. s. p. sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Podľa § 15 ods. 1 O. s. p. len čo sa sudca dozvie o skutočnostiach, pre ktoré je vylúčený, oznámi to neodkladne predsedovi súdu. V konaní môže zatiaľ urobiť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ak sudca, o ktorého vylúčenie

ide, s tým vysloví písomný súhlas, predseda súdu prideli vec inému sudcovi. V tomto prípade sa vec nepredkladá na rozhodovanie nadriadenému súdu a vec prejedná a rozhodne sám sudca. Rovnako sa postupuje aj v konaní podľa § 36a ods. 1 a 3, § 36b a 36c.

Podľa § 16 ods. 1 O. s. p. o tom, či je sudca vylúčený, rozhodne bez zbytočného odkladu nadriadený súd v senáte. O vylúčení sudcov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodne bez zbytočného odkladu iný senát tohto súdu.

Uvedenými ustanoveniami, ktoré taxatívnym spôsobom upravujú postup súdu po vznesení námietky zaujatosti konajúceho sudcu zo strany účastníka konania, sa disciplinárne stíhaný sudca neriadil, lebo primárne hrubým spôsobom porušil hlavné procesné predpoklady realizácie ústavnej požiadavky nestrannosti rozhodovania, ktoré sú vyjadrené v ustanovení § 15 O. s. p. Obsahom tohto ustanovenia je predovšetkým oznamovacia povinnosť sudcu voči predsedovi súdu, len čo sa dozvie o skutočnostiach, pre ktoré je vylúčený. Disciplinárne stíhaný sudca túto povinnosť po dlhší čas nielenže nesplnil (zákon pritom predpokladá, že sa tak stane bez zbytočných odkladov), ale v rozpore s dikciou citovaného ustanovenia, ktoré podstatne obmedzuje jeho ďalšiu činnosť iba na neodkladné úkony, vykonal celý rad vyššie citovaných procesných úkonov, bez akejkoľvek preukázateľnej snahy umožniť postup v zmysle § 16 ods. 1 O. s. p.

Konštantná prax súdov považuje za neodkladné úkony len také úkony, ktoré je potrebné dokončiť, aby nebola zmarená predchádzajúca činnosť súdu alebo účastníkov. Ďalšie úkony už sudca vykonávať nemôže a to od okamihu, kedy sa o skutočnostiach odôvodňujúcich jeho vylúčenie dozvie.

Výnimku teda predstavujú iba tie úkony, ktoré neznesú odklad. Tieto úkony spravidla vyplývajú z konkrétnej procesnej situácie, napr. odročenie pojednávania, dokončenie výsluchu účastníka konania, či svedka, rozhodnutie o svedočnom a pod. V ostatných prípadoch je nevyhnutné vyčkat' na rozhodnutie nadriadeného súdu o otázke vylúčenia v zmysle § 16 O. s. p. V žiadnom prípade sa nemôžu považovať za neodkladné úkony také úkony, ktorými sa opakovane nariaďuje vykonanie ďalších, nových procesných úkonov a toľž nie vydávanie konkrétnych rozhodnutí vo veci.

Dôsledkom nerešpektovania týchto zákonných zásad bolo, že konanie malo za dôsledok porušenie ústavných práv účastníkov na rozhodovanie vo veci nezávislým súdom podľa článku 46 ods. 1 a článku 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Na tieto závažné procesné pochybenia prihliadal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí z 27. februára 2003, sp. zn. Ndob 40/03, 6 Obo 44/03 o návrhu na vylúčenie sudcu JUDr. A. M. a na odvolanie JUDr. I. K., správcu konkurznej podstaty a JUDr. Č. B., osobitného správcu, proti uzneseniu Krajského súdu v B. zo 14. novembra 2002, č. k. 51-24 K 395/97-1370 tak, že rozhodol o tom, že sudca JUDr. A. M. je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, vedenej na Krajskom súde v B. pod sp. zn. 51-24 K 395/97 a zrušil uznesenie Krajského súdu v B. zo 14. novembra 2002 o odvolaní oboch správcov z ich funkcií, pretože toto uznesenie vydal sudca, ktorý na jeho vydanie nebol oprávnený potom, ako sa 6. novembra 2002 dozvedel o námietkach zaujatosti voči jeho osobe, predsedovi súdu to neoznámil, vec neodkladne nepredložil na rozhodnutie nadriadenému súdu a v konaní robil také úkony, ktoré odklad pripúšťali.

Na základe vykonaných dôkazov o procesnom postupe disciplinárne stíhaného sudcu v prejednávanej veci vrátane uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúceho o vznesenej námietke zaujatosti, disciplinárny senát dospel k záveru, že zo subjektívneho hľadiska išlo o vedomé (úmyselné) porušenie povinnosti sudcu rozhodovať nestranne a nezaujato, ktoré z objektívneho hľadiska malo za následok nesplnenie príkazov uvedených v citovaných ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku. Toto konanie potom naplnilo všetky zákonné znaky závažného disciplinárneho previnenia v zmysle § 116 ods. 2, veta prvá zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov.

Vychádzajúc zo všetkých uvedených skutočností disciplinárny senát konštatuje, že disciplinárne stíhaný sudca ako predstaviteľ súdnej moci svojim konaním nenaplnil základnú zásadu výkonu súdnictva v Slovenskej republike nezávislými a nestrannými súdmi a ich úlohu v zmysle § 1, § 3, § 7 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v znení neskorších predpisov, lebo významným spôsobom porušil ustanovenie § 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o postavení sudcu a jeho viazanosti Ústavou Slovenskej republiky (článok 46 ods. 1, článok 144 ods. 1) a zákonom (§ 14 ods. 1 a § 15 ods. 1 O. s. p.), čím v konečnom dôsledku porušil článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý požaduje právo pre každého na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Z pohľadu citovaného Zákona o sudcoch a prísediacich vo vzťahu k uloženiu disciplinárneho opatrenia (hoci neobsahuje konkrétne kritériá na ich uloženie) treba konštatovať, že išlo o výlučne úmyselné zavinenie konajúceho sudcu vo vzťahu ku skutku, ktorý má, vzhľadom na dlhší čas jeho trvania

a páchania opakovanými úkonmi, charakter pokračovacieho disciplinárneho previnenia. Treba pripomenúť, že sudca nekonal vo veci podľa zákona ani po tom, čo bol zástupcami Súdnej rady Slovenskej republiky dňa 10. januára 2003 upozornený na svoje povinnosti vyplývajúce zo zákona, lebo vyjadrenie k námietke zaujatosti vyhotovil až 27. januára 2003. V dôsledku toho mohol Najvyšší súd Slovenskej republiky o námietke a o odvolaní správcov rozhodnúť až 27. februára 2003. Týmto konaním (ako aj nekonaním) vo veci v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku od 6. novembra 2002 do 27. januára 2003 vznikli neodôvodnené prieťahy v konaní.

Disciplinárny senát k obhajobným tvrdeniam sudcu JUDr. A [REDAKOVANÉ] M [REDAKOVANÉ] ktoré prezentoval návrhom výsluchov svedkov JUDr. E [REDAKOVANÉ] V [REDAKOVANÉ], JUDr. J [REDAKOVANÉ] P [REDAKOVANÉ] po výsluchu týchto svedkov a vyhodnotení ich svedeckých výpovedí dospel k záveru, že výpoveď JUDr. V [REDAKOVANÉ] je vo vzťahu k prejednávanému skutku právne irelevantná a tu sa disciplinárny senát v celom rozsahu stotožnil s názorom navrhovateľa, ktorý prezentoval na č. l. 78. Aj podľa názoru disciplinárneho súdu výpoveď svedka JUDr. V [REDAKOVANÉ] po jej vyhodnotení nemožno použiť v rámci rozhodovania o konkrétnom zavinení sudcu JUDr. M [REDAKOVANÉ]. Obdobne vyhodnotil aj svedeckú výpoveď JUDr. P [REDAKOVANÉ] v časti, keď sa vyjadrovala k možnostiam, či jej JUDr. M [REDAKOVANÉ] oznamoval, že bola vznesená námietka, pretože disciplinárny senát taktiež akceptoval názor navrhovateľa, že konkrétne skutočnosti, ako mal sudca postupovať mu vyplývali priamo zo zákona. Súd druhú časť výpovede ohľadom JUDr. P [REDAKOVANÉ] ohľadom osoby JUDr. M [REDAKOVANÉ] vyhodnotil v tom smere, že JUDr. M [REDAKOVANÉ] je naďalej ako sudca pracovitý, svedomitý a svoje úlohy si dobre plní.

Obdobne vyhodnotil aj svedeckú výpoveď svedka Ing. O [REDAKOVANÉ] ktorého výsluch navrhol navrhovateľ Súdna rada Slovenskej republiky, pretože aj táto výpoveď nemá akýkoľvek vplyv na konkrétny postup sudcu JUDr. M [REDAKOVANÉ] v prejednávanom skutku.

Po takto vyhodnotenom dokazovaní disciplinárny senát hodnotiac všetky uvedené okolnosti jednotlivo i v ich súhrne dospel k záveru, že škodlivosť tohto pokračovacieho disciplinárneho previnenia je vysoká. Pri ukladaní disciplinárneho opatrenia disciplinárny senát potom dospel k záveru, že uložené disciplinárne opatrenie, a to preloženie sudcu JUDr. A [REDAKOVANÉ] M [REDAKOVANÉ] na súd nižšieho stupňa je adekvátnym opatrením vo vzťahu k zistenému závažnému disciplinárnemu previneniu sudcu JUDr. M [REDAKOVANÉ]. Disciplinárny senát pri tejto svojej úvahe neakceptoval návrh navrhovateľa Súdnej rady Slovenskej republiky, t. j. odvolanie z funkcie sudcu, pretože najmä k osobe JUDr. M [REDAKOVANÉ] po vykonanom dokazovaní mal preukázané, že sudca JUDr. M [REDAKOVANÉ] si svoje

pracovné povinnosti plní dobre, čo nakoniec vyplynulo aj z hodnotenia svedkyne JUDr. P. [REDACTED]. Disciplinárny senát ďalej prihliadal aj k dĺžke času od spáchania skutku a samotného rozhodnutia, s prihliadnutím aj ku kladne hodnotenej osobe sudcu a má za to, že uloženie disciplinárneho opatrenia odvolaním z funkcie sudcu by tak bolo neprimerane prísne.

To boli dôvody, o ktorých disciplinárny senát o tomto skutku rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia.

Disciplinárny súd sa ďalej zaoberal skutkom postúpenej veci Prezidiom Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, Odboru boja proti korupcii Stred, ktorý viedol trestné stíhanie pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona. Po oboznámení sa so samotným trestným spisom ČVS: PPZ-61/BPK-S-2004 disciplinárny súd vykonal dokazovanie aj oboznámením konkurzného spisu Krajského súdu v B. [REDACTED] E. [REDACTED] sp. zn. 51-24 K 177/97 nakoľko z vyšetrovacieho spisu nebolo zrejmé či a komu bolo sporné Opatrenie č. k. 51-24 K 177/97-2615 doručené. Vzhľadom na skutočnosť, že v konkurznom spise sa nachádza iba Opatrenie so „širokým rozsahom“ majetku odsúhlaseného na predaj nehnuteľností mimo dražbu a toto Opatrenie bolo doručené, podľa pripojenej doručenký osobným prevzatím, iba Ing. P. [REDACTED] K. [REDACTED] dňa 26. 3. 2004, a prezenčná pečiatka kancelárie obsahuje iba dátum vypravenia písomnosti dňa 24. 3. 2004, bolo potrebné zistiť, akým spôsobom a či vôbec bolo Opatrenie s „úzkym rozsahom“ majetku odsúhlaseného na predaj nehnuteľností mimo dražbu vydané.

Z výpovede svedkyne E. [REDACTED] P. [REDACTED] – asistentky senátu Krajského súdu v B. [REDACTED] B. [REDACTED] v trestnom konaní, disciplinárny súd zistil, že podpisy na Opatreniach, za doložkou „Za správnosť“, ktoré tvoria súčasť spisu, sú pravými a skutočnými podpismi menovanej pracovníčky kancelárie, a teda obe Opatrenia boli pripravené na expedíciu. Svedkyňa sa však ďalej nevedela vyjadriť kto a prečo vypracoval dve odlišné Opatrenia pod rovnakým číslom listu súdneho spisu a či a ktoré z Opatrení bolo v skutočnosti sudcom vydané.

Z výpovedí svedka JUDr. P. [REDACTED] G. [REDACTED] v trestnom konaní, ktorý bol správcom konkurznej podstaty v predmetnej veci vyplynulo, že tento písomne požadoval ako správca konkurznej podstaty o doručovanie všetkých rozhodnutí týkajúcich sa daného konania nakoľko zistil, že nie je úplne zo strany súdu informovaný o jednotlivých úkonoch súdu. Súčasne k existencii dvoch Opatrení pod rovnakým číslom listu s odlišným obsahom uviedol, že Opatrenie s „úzkym rozsahom“ mu bolo doručené (odovzdané) v presne nezistený deň osobitnou správkyňou Ing. O. [REDACTED] N. [REDACTED] a Opatrenie so „širokým rozsahom“, ktoré tvorí aj súčasť súdneho spisu, mu bolo odovzdané

JUDr. M[redacted] zamestnancom úpadcu, ktorý ho získal od osobitného správcu konkurznej podstaty Ing. P[redacted] K[redacted] pri spracovávaní podkladov pre záverečnú správu. JUDr. G[redacted] sa bližšie nevyjadroval, ani sa nemohol vedieť vyjadriť ku skutočnosti skutočného vydania Opatrenia týkajúceho sa predaja nehnuteľností mimo dražbu. Na ďalšie okolnosti týkajúce sa predaja nehnuteľností, ich ceny, kúpnej ceny a skutočne ponúkanej kúpnej ceny disciplinárny súd neprihliadal, nakoľko neboli predmetom disciplinárneho konania.

Z výpovedí svedkyne Ing. O[redacted] N[redacted] v trestnom konaní podaných dňa 13. 10. 2004 a 22. 10. 2004 disciplinárny súd zistil, že svedkyňa pri prvom výsluchu uviedla, že osobne doručila JUDr. P[redacted] G[redacted] Opatrenie so „širokým rozsahom“ nehnuteľností, toto svoje tvrdenie však pri svojom druhom výsluchu dňa 22. 10. 2004 upravila tak, že JUDr. P[redacted] G[redacted] doručila Opatrenie s „užším rozsahom“ výroku, pričom svoju chybu odôvodnila skutočnosťou, že si presne nevedela spomenúť ako jej uvedené Opatrenia boli doručované, ale údajne si už presne spomenula, že Opatrenie so „širokým rozsahom“ nehnuteľností malo byť doručené do jej kancelárie a toto mala prevziať jej dcéra. O skutočnosti doručenia Opatrenia so „širokým rozsahom“ sa disciplinárny súd nemohol presvedčiť s poukazom na obsah samotného konkurzného spisu sp. zn. 51-24 K 177/97, v ktorom sa nachádza pri Opatrení už iba uvedené potvrdenie doručenia Ing. P[redacted] K[redacted]. Svedkyňa Ing. N[redacted] tiež pri druhom výsluchu potvrdila, že zo spisu vyberala Opatrenia a možno omylom vzala aj Opatrenie s „úzkym rozsahom“, ktoré súdom nebolo nikdy vydané a asi omylom bolo zachované v konkurznom spise.

V rámci trestného konania sa ako svedok dňa 21. 10. 2004 vyjadril aj sudca JUDr. A[redacted] M[redacted] ktorý v podstate uviedol, že obsah Opatrení podľa jeho názoru nebol v rozpore a výrok Opatrení nebol nijako zmenený. Uviedol, že Opatrenie so „širokým rozsahom“ vzniklo tak, že v záujme potreby rozšírenia predávaného majetku, boli priamo do počítača zapisovateľky do Opatrenia s „užším rozsahom“ dopísané ďalšie nehnuteľnosti a toto bolo osobne doručené Ing. P[redacted] K[redacted]. Poprel, že by niekedy bolo expedované a doručované Opatrenie s „užším rozsahom“ majetku a sám sa domnieva, že JUDr. O[redacted] N[redacted] omylom zo súdneho spisu vybrala Opatrenie, ktoré sa v ňom už nemalo nachádzať a ktoré nikdy nebolo vydané. Sudca zhodne s JUDr. N[redacted] uvádzal, že tejto malo byť ako osobitnej správkyni prostredníctvom pošty doručované „správne“ Opatrenie. Odpoveďami sudcu na otázky skutočného predaja a ponúk záujemcov za vyššie ceny sa disciplinárny súd nezaoberal z dôvodu, že netvorila predmet disciplinárneho konania.

Za takejto dôkaznej situácie disciplinárny súd skúmal možnosti doplnenia dokazovania a dôkazy, ktoré by mohli objasniť skutočný stav vecí a odstrániť

existujúce rozpory, ktoré vo výpovediach a v listinných dôkazoch existujú a zistil, že tieto za daného skutkového stavu neexistujú a je potrebné vec posudzovať výlučne zo získaného dôkazového materiálu. Za tohto stavu disciplinárny súd aplikoval zásadu in dubio pro reo a ustálil, že sudca v danej konkurznej veci vydal iba jedno Opatrenie a tým bolo Opatrenie so „širokým rozsahom“ a nemožno mu nijakým spôsobom klásť za vinu, že sa ním vypracované, avšak nevydané Opatrenie s „užším rozsahom“ dostalo mimo dispozície súdu. Disciplinárny súd pritom vzal do úvahy, že ani v trestnom konaní a nakoniec ani v disciplinárnom konaní sa nepodarilo zistiť okolnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že by Opatrenie s „užším rozsahom“ bolo dané na doručenie či už poštou alebo prostredníctvom osobného doručenia. Dôsledkom takéhoto zistenia je záver, že Opatrenie ešte nebolo právne vydané a súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti mohol rozhodnutie pred jeho samotným vydaním upravovať.

Podľa § 45 O. s. p. súd doručuje písomnosť sám alebo poštou. Súd môže doručiť písomnosť aj prostredníctvom súdneho exekútora, orgánu obce alebo príslušného útvaru Policajného zboru a v prípadoch ustanovených osobitným predpisom aj prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“).

Disciplinárny súd prijal obhajobné tvrdenia sudcu JUDr. M. [REDAKOVANÉ] a ustálil, že sporné opatrenie nebolo doručované žiadnym zo spôsobov predpokladaných zákonom a teda, že nebolo nikdy vydané.

Podľa § 170 ods. 1 O. s. p. súd je viazaný uznesením, len čo ho vyhlásil; ak nedošlo k vyhláseniu, len čo bolo doručené a ak netreba doručovať, len čo bolo vyhotovené.

Ďalej disciplinárny súd vyhodnotil, že pokiaľ sporné Opatrenie nebolo doručované, sudca nebol svojím rozhodnutím viazaný a mohol v ňom uskutočňovať prípadné úpravy a to až do času doručovania.

Disciplinárny súd neskúmal okolnosti prípadného pochybenia sudcu pri nezabezpečení riadnej evidencie súdneho spisu, nakoľko pre takýto skutok nebolo trestné stíhanie vedené a disciplinárny súd môže konať iba v rozsahu podaného návrhu či postúpenej veci.

Podľa § 129 ods. 4 Zákona o sudcoch a prísediach ak disciplinárny súd dôjde k záveru, že sa sudca disciplinárneho previnenia alebo priestupku nedopustil alebo že mu nemožno disciplinárne previnenie alebo priestupok preukázať, sudcu oslobodí.

Podľa § 129 ods. 5 Zákona o sudcoch, ak disciplinárny senát sudcu oslobodil, má sudca, proti ktorému sa disciplinárne konanie viedlo, nárok voči štátu na náhradu trov účelne vynaložených v súvislosti s disciplinárnym konaním. Disciplinárny senát rozhodne o tomto nároku vo svojom rozhodnutí. Ak treba vykonať ďalšie vyšetrovanie, rozhodne o nároku sudcu na náhradu trov samostatným rozhodnutím.

Disciplinárny súd po vykonanom dokazovaní dospel k jednomyselnému záveru, že existujú také neodstrániteľné pochybnosti o spáchaní disciplinárneho previnenia sudcu JUDr. A. [REDAKOVANÉ] M. [REDAKOVANÉ], že je namieste postup podľa § 129 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. a jeho oslobodenie spod návrhu na začatie disciplinárneho konania.

Disciplinárny súd rozhodne o nároku sudcu na náhradu trov konania v samostatnom rozhodnutí a to z toho dôvodu, že bol síce uplatnený nárok na náhradu trov, tieto však sudca nemal vyčíslené. Preto o tomto nároku bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na podpísanom disciplinárnom súde. Včas podané odvolanie má odkladný účinok.

V Bratislave dňa 29. marca 2006

JUDr. Karol Kučera, v. r.
predseda disciplinárneho senátu

Za správnosť vyhotovenia:

[Handwritten signature]